

Sygn. akt III CSK 280/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. P. i R. P.
przeciwko [x] Szpitalowi Klinicznemu w K. i P. S.A. w W. Oddziałowi Okręgowemu
w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 300/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanych o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódki R. i R. P. złożyły skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 lutego 2015 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 października 2013 r., w którym oddalono ich powództwo o zapłatę wniesione przeciwko [x] Szpitalowi Klinicznemu w K. i P. S.A. w W. Oddziałowi w K.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powódki oparły na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy odstąpił od utrwalonej i jednoznacznej wykładni w zakresie ustalania związku przyczynowego na gruncie spraw o ustalenie odpowiedzialności za błąd

medyczny poprzez odejście od zasady, że w tzw. „sprawach medycznych” związek przyczynowy nie musi być ustalony w sposób dostatecznie pewny.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie przedstawione przez powódki, ponieważ wywód stanowi w istocie próbę przedstawienia własnej opinii w odniesieniu do dowodów przeprowadzonych w sprawie, konkurencyjnej wobec stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji. Powódki dokonują wlanej interpretacji przedstawionych opinii biegłych. Należy przy tym wspomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. ocena faktów i dowodów nie może stać się przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Uwzględniając charakter i okoliczności sprawy oraz sytuację majątkową i osobistą powódek w oparciu o zasadę słuszności oddalono wnioski pozwanych o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).